

7-8

Prázdniny
2015

Zpravodaj

farnosti sv. Václava na Smíchově

VÁŽENÍ A MILÍ FARNÍCI!

Nastává čas prázdnin a dovolených, kdy se po celoročním vypětí těšíme mimo jiné na to, že se alespoň na chvíli vymaníme z „vyjetých kolejí“ všedních dnů a každodennosti. Určité ne-všednosti a odpočinku je zcela nepochybně zapotřebí, vždyť i Pán Ježíš říká svým učedníkům: „Pojďte i vy někde na opuštěné místo a trochu si odpočíte.“ (Mk 6,31). Pokud se nám podaří trávit čas v Ježíšově přítomnosti – tedy nezapomínat na to, kým jsme či kým máme být – potom nám bude čas odpočinku složit ke skutečnému fyzickému i duchovnímu osvěžení.

V minulých letech se v letních úvodnících otec Stanislav zamýšlel mimo jiné nad dlouholetým problémem, respektive nelibostí některých farníků, která se týká upraveného pořadu bohoslužeb o prázdninách v kostele sv. Václava a sv. Gabriely. Nechci opakovat slova loňského úvodníku, dodal bych jen tolik, že méně bohoslužeb neznamená, že není zajištěn chod farnosti se vším, co je k tomu zapotřebí. Z postřehů nás kněží mohou říci, že problém s redukcí mší svatých mají především paradoxně ti věřící, kteří jsou přes léto mimo Prahu... V souvislosti s letošními úpravami bych upozornil na změnu v nedělním pořadu bohoslužeb: ranní mše svatá bude v 8:00 (tedy nikoli v 8:30). Jinak zůstává vše jako v minulých letech.

Místo rekapitulace uplynulého školního roku bych se v souvislosti s přípravami na 130. výročí posvěcení kostela sv. Václava, které oslavíme 27. září, pozastavil pouze nad jedním jevem. Koncem května byla u sv. Václava udílena svátost biřmování, začátkem června bylo první svaté přijímání dětí. Přiznám se, že mi bylo smutno, když jsem viděl, že kostel je prakticky polo-prázdný, u oltáře jeden dva ministranti. Domnívám se, že toto (velké svátky a jiné církevní události nevyjímaje) by měly být události, dotýkající se celé farnosti, tedy nejen těch několika zúčastněných. Až příliš často se mluví o farním společenství, o farních akcích a podobně, ovšem kde jinde – a v první řadě! – by se měla farní rodina scházet, než v kostele při společném slavení eucharistie a při udílení svátostí. Tím se samozřejmě jiné farní akce nevyklučují, avšak měli bychom si být vědomi, kdo a co je onou prioritou. S tím souvisí samozřejmě i vztah ke kostelu jako takovému a úcta k posvátnému prostoru. Abych se vrátil k zářijovým výročním oslavám. Byl bych rád, abychom o těchto věcech, když budeme během prázdnin a dovolených navštěvovat různé kostely a církevní památky, pouvažovali: nakolik se považují za součást naší farnosti, nakolik mi záleží na tom, aby zde byly důstojně slouženy mše svaté, nakolik považují farní kostel „za svůj“ a nakolik se dovedu radovat z udílení svátostí nejen mně, ale i druhým. Zde bych rád poděkoval všem spolupracovníkům a pomocníkům, kteří se během roku podíleli jakoukoli formou na zajištění chodu farnosti a různých akcí.

Přeji vám k těmto i jiným úvahám a letním rozjímáním pod ochranou Panny Marie a sv. Václava požehnaný letní čas!

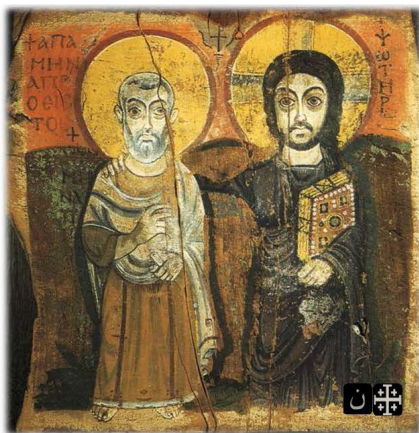
S radostí, chvěním a vděčností vůči nekonečně
milosrdnému Pánu dějím a v úžasu nad velikostí
Jeho důvěry v člověka Vám oznamuji,
že budu přijat do sboru jáhnů

V SOBOTU 5. ZÁŘÍ 2015
OD 10.00 HODIN

skrze vkládání rukou a modlitbu
otce biskupa Václava Malého
v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha.

Těším se na Vás, přijďte se modlit!

S přáním naděje a odvahy
Jiří Prokop Skřítek Zeman

„Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád.“
Jan 21, 17b

BIŘMOVÁNÍ U SV. VÁCLAVA

V neděli 31.5. jsme u sv. Václava přivítali milého hosta - světícího biskupa Karla Herbstu.

Při mši sv. v 9:30 udělil svátost biřmování 10 sestrám a bratřím z naší farnosti, kteří se na tuto velkou chvíli připravovali celý rok pod vedením P. Jerzyho a P. Stanislava.

Po mši sv. biřmovanci slavili s rodinami a otcem biskupem na faře.

Srdečně “Zaplat’ Pán Bůh”!

PRAVIDELNÝ PROGRAM FARNOSTI

Všechna společenství a skupiny zahájí pravidelnou činnost opět od září. Přejeme všem krásné prázdniny, odpočinek a nabrání nových sil!

---

farář: P. Jerzy Gapski : tel: 724 324 555 / 257 317 652 / gapski@centrum.cz
výpomocný duchovní: P. Stanislav Příbyl : tel. 605 830 201 / 257 317 652 / standa.pribyl@volny.cz
rektor kostela sv. Gabriela
výpomocný duchovní: P. Jan Gerndt: 739 484 835 / jan.gerndt@centrum.cz
rektor kostela sv. Jana Nepomuckého (V. Chuchle), rektor kostela P. Marie (M.Chuchle)

**O PRÁZDNIŇNÁCH SE BUDE KONAT OBLÍBENÁ NEDĚLNÍ AKCE “FARNÍ KAFE”
POUZE V PŘÍPADĚ, ŽE SE PŘED RANNÍ MŠÍ SV. (T.J. DO 8:25) PŘIHLÁSÍ
V SAKRISTII SPOLEHLIVÝ DOBROVOLNÍK/-CI, KTERÝ NAVAŘÍ KAFE, ČAJ,
NAARANŽUJÍ SUROVINY, A PO SKONČENÍ UMYJÍ NÁDOBÍ, UKLIDÍ V SÁLE,
ZAJISTÍ OPUŠTĚNÍ PROSTORU A UZAVŘENÍ DVEŘÍ NA FARU. JINÝMI SLOVY -
FARA NEBUDE BEZ DOZORU. KONÁNÍ AKCE BUDE OZNÁMENO PŘI MŠÍ SV.**

FARNÍ DOVOLENÁ

Zveme vás na farní dovolenou, letos do poských Wambierzyc, v termínu 8. - 15. 8. 2015. Vamberice jsou staré poutní místo z 13. století, kolonizované Přemyslem Otakarem II. v r. 1253. Z původního dřevěného kostelíka postupem času vznikla monumentální bazilika minor, do r. 1945 ve správě pražského arcibiskupa (resp. de iure až do r. 1972). Dne 17. srpna 1980 došlo k největší a nejvýznamnější události v dlouhé historii vamberické svatyně – soška Matky Boží byla korunována na vamberickou Královnou rodin. Ta je i patronkou Kladska. Krásné okolí zahrnuje stará lázeňská městečka, chráněnou krajinnou oblast, a hlavně Kladsko, město založené r. 981 jako pevnost na ochranu stezky Praha - Krakow. Více na: <http://www.wambierzyce.pl>
<http://www.rapotin.cz/informace-o-obci-2/historie/poutni-misto-vamberice/>

Ubytování je zajištěno ve dvou poutnických domech (Nazaret a Nad sklepikem), celkem 61 míst. Stravování polopenze s možností dokoupení oběda dle potřeby.

Ceny ubytování za 1 noc:

dům Nazaret - dospělý 27 zl. = cca 180 Kč, dítě do 12 let 50%, dítě do 3 let zdarma

dům Nad sklepikem - dospělý 20 zl. = cca 135 Kč, dítě do 12 let 50%, dítě do 3 let zdarma

Zájemce prosíme, aby se zapsali do přihlašovacího archu v sakristii a složili zálohu 3000 Kč.

PŘEDBĚŽNÉ INFORMACE O VÝUCE NÁBOŽENSTVÍ

na faře u sv. Václava ve školním roce 2015 – 2016:

1. skupina: 4 – 6 let – středa 16:30-17:15 (Magda Vlčková)

2. skupina: příprava k 1. sv. přijímání – pondělí 15:00-16:00 (Radka Habánová)

→ společně s hlubočeskou farností, podle převažujícího zájmu na smíchovské nebo zlíchovské faře; v případě velkého počtu zájemců bude příprava v každé farnosti zvlášť (na Smíchově s P. J. Gapskim, na Zlíchově s R. Habánovou)*

3. skupina: mladší školní věk (cca do 10 let) středa 15:00-16:00 (Radka Habánová)

4. skupina: starší školní věk (cca od 11 let) – středa 16:15-17:15 (Radka Habánová)

6. skupina: 15 a více let – čtvrtek 16:00-16:45 (P. Stanislav Příbyl)

→ v případě malého počtu zájemců bude sloučena s biblickou hodinou

*V minulých letech se na přípravu k 1. sv. přijímání hlásilo v obou farnostech málo dětí, proto se v posledním roce osvědčilo přípravu sloučit, přičemž ale 1. přijetí svátostí pak každé dítě absolvuje ve své farnosti. Místo výuky bude určeno v září podle převažujícího zájmu.

Minimální počet ve skupině je 6 dětí (při menším počtu přihlášených nebude skupina otevřena).

Rozvrh v uvedené podobě není definitivní, své podněty či přání konzultujte nejlépe mailem (radkahab@gmail.com) nebo telefonicky (603 87 25 24). Případné změny v rozvrhu však budou záviset na časových možnostech vyučujících a většiny přihlášených dětí.

Vyplněné přihlášky zasílejte elektronicky na adresu radkahab@gmail.com nebo odevzdávejte v sakristii kostela (formuláře budou k dispozici na www.farnostsmichov.cz a v kostele).

Pravidelná výuka bude zahájena v týdně od 14. 9. 2015.

Komu nevyhovují termíny výuky v naší farnosti, může se přihlásit i v sousední farnosti Praha - Hlubočepy:

1. skupina: mladší školní věk – čtvrtek 15:30-16:30

2. skupina: starší školní věk – čtvrtek 16:45-17:45

Výuka probíhá na Barrandově v azylovém domě Gloria, jehož zřizovatelem je Arcidiecézní charita, adresa: Renoirova 7, asi 5 min. pěšky od stanice tramvaje K Barrandovu.

Vyučuje Radka Habánová.

VÁŽENÍ A MILÍ RODIČE, PRARODIČE A VŠICHNI FARNÍCI,

obracím se na Vás s velkou prosbou, týkající se dětí. Víím, že téma dětí při mši svaté je téma značně citlivé, ale myslím, že nutné. Nezapomněla jsem, jaké to bylo, když moje dospělé, nebo téměř dospělé děti byly malé, ale také to, že děti budou dělat to, co jim my dospělí dovolíme. Nechci se zabývat pobíháním, občasným hlučením, které prostě k malým dětem patří, ani různými pochoutkami rozšlapanými v lavicích, ale věci závažnější a tou je poškozování kostelního zařízení.

Nevím čím začít, snad tedy ulomeným zámečkem na mřížce na kazatelnu a tím, že ji neustále některé děti používají jako prolézačku na hřišti, stejně jako branku k oltáři Panny Marie, která se již téměř rozpadá. Mohu pokračovat lavicí polepenou dětskými samolepkami. Hrůznou zkušeností bylo dítě, které se zcela bez dohledu šplhalo po reliéfu Zavraždění sv. Václava v zadní části kostela, zavěšené za meč sv. Václava (letos při biřmování). Poslední „kapkou“ bylo poškození připojení mikrofону u obětního stolu. Víím, že děti velice rády – pokud mohou, zapalují, nebo alespoň sfoukávají svíce (včetně těch mých, když byly malé), některé touží vyzkoušet zvonky, nebo se alespoň do presbytáře podívat. Do presbytáře od slova presbyter – kněz, do místa určeného kněžím a přísluhujícím. Víím, že malé dítě je velice těžké a někdy nemožné udržet v klidu – jsou to děti. Spouště věcí nerozumí a třeba se i nudí, ale jsem přesvědčena, že pokud nebudeme vychovávat děti od malička k úctě k posvátným věcem, samozřejmě na úrovni jejich chápání – v kostele jsou prostě místa kam se bez závažného důvodu nechodí, na něž se neleze a věci, které se prostě v kostele nedělají (jako třeba jízda na koloběžce – i když ne při mši), bude to ke škodě jim i nám. Prosím pochopte, že rozhodně nechci vyhánět děti z kostela, jen bych ráda, abychom si uvědomili, že kostel je dům Boží, přežil téměř 130 let a bylo by dobré zachovat ho dalším generacím.

Děkuji za pochopení a přeji Vám i všem dětem požehnaný prázdninový čas.

Durdisová p.a.

MILÍ BRATŘI A SESTRY,

tedy s ohledem na další řádky asi spíše sestry. Obracím se na Vás s naléhavou prosbou o pomoc s květinovou výzdobou kostela. Paní Paterová, které patří velký dík za dlouholetou starost o květiny, by ráda předala štafetu dále. Jedná se o úpravu květinové výzdoby asi jednou za 14 dní až 3 týdny, podle ročního období. Vše potřebné máme, případně objednáváme u našeho dodavatele. Podrobnější informace v sakristii, nebo na tel.: Durdisová - 721 148 091, Paterová – 736 764 710 Předem děkuji a přeji požehnaný prázdninový čas.

Durdisová

ZAKOŘENĚNÉ PŘEDSTAVY

Život každého člověka ovlivňuje mnoho okolností. Je to země kde žije, podmínky, do kterých se narodil, způsob výchovy a vzdělání. Ačkoli v naší moderní civilizaci není zavedený kastovní systém, někteří lidé si ho vytvořili svými hluboce zakořeněnými falešnými představami a předsudky. Odsouvají určité skupiny jedinců na druhou kolej, i když dobře žijí. Např. postižený člověk je podle nich vždycky hloupý, nebo osoby narozené v určitém měsíčním znamení musí být zlé, či lidé z jiného města horší, než v jejich městě. Také třeba podle nich občané cizího národa nemohou upřímně vyznávat víru v Boha tak, jako oni. Pokud jsme takto zařazeni, působí to veliké utrpení a bolest, někdy také zahořklost a dokonce i nenávisť. Dokazování normálnosti života vyžaduje velikou námahu. Odstranění této překážky pomůže jenom vzájemné poznání. Někdy se však stane, že také my špatně posoudíme jiného člověka. Když tuto chybu uznáme, je zapotřebí hluboké zamyšlení nad sebou a změna jednání. Tak můžeme alespoň trochu přispět ke zlepšení vzájemných vztahů, které jsou v dnešní době velmi narušené.

IB

PROBĚHLY DNY VÍRY

Pro někoho terč posměchu, pro někoho nezájem, pro mnohé radost ze sdílení víry. Osobně tuto radost sdílím, protože jsem kromě naší farnosti s dětmi navštívila i pár nabídek z celopražského programu. Lidé se zastavovali, ptali, zajímali a věrme, že v někom i zůstalo zaseto semínko, které bude ve dne v noci klíčit. I kdyby se z celé Prahy obrátil jeden člověk, v Písmu máme záruku, že v nebi nad ním bude více jáso tu než nad 99 “spravedlivými”.

Kladu si často otázku, proč máme tak malou radost z víry. Snad je to tím, že je v církvi často nadměrně akcentován hřích a naše nedokonalost, ale ta zásadní radost z vědomí, že Kristus za nás zemřel a vstal z mrtvých právě proto, aby nás i z těch nejzoufalejších situací vysvobodil, ta nám chybí. Je smutné vidět kontrast Ježíšova života a života prvotní církve se současným stavem (až na výjimky). Pohoršujeme se nad chudáky, o jejichž historii nic nevíme, pohoršujeme se nad sebou navzájem, živíme v sobě žabomyši spory a čekáme, že s omluvou má přijít vždy ten druhý, atd., atd. Že se tyto nešvary nevyhýbají ani církevním strukturám, je trapným veřejným tajemstvím a pohoršením v pravém slova smyslu.

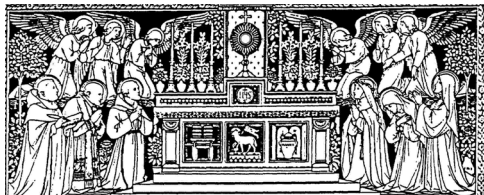
Ježíš během svého pozemského působení proměňoval životy těch, nad kterými se v dnešní době díváme skrz prsty a pohoršujeme se z titulu své rádoby dokonalosti. Ježíš velmi dobře věděl, jak je pro člověka těžké, resp. nemožné, bez Božího Ducha vítězit nad pokušením a všemi formami zla, proto přichází ke slabým, zvláště k těm, kteří si svoji slabost uvědomují. Ty, kdo samolibě lpí na své dokonalosti, zakládají si na splnění všech modliteb a předpisů, ale nemají žádné pochopení pro slabé a nedokonalé (natož spoutané zlem, rodinnou zátěží), ty pořádně stírá a nachyzává je obilnými hroby (zvenku čistý, uvnitř hniloba a smrt).

Ježíš je ve svém Duchu s námi a v nás přítomný pořad, není ani historií, ani nějakou abstraktní představou. Je živý a může oživit, uzdravit, proměnit a posílit i nás. Mohl by vystoupit ze svato-stánku, tak jako mohl i sestoupit z kříže - je přece Bůh. On má ale ve světě teď zrovna nás. Vyzbrojil nás Písmem, kde se vše potřebné dočteme, Duchem, který nás všechno potřebné naučí a především svojí živou přítomností v eucharistii. Co víc si můžeme ještě přát? Ví, že zůstaneme hříšníky a proto také odpouští vždy a všem, kdo po jeho odpuštění upřímně touží. Myšlenka, že pro mě odpuštění není, je vždy ze Zlého - buď převlečená pýcha, nebo rodinná zátěž, případně nevydařená katecheze.

Přeji nám všem, abychom se o prázdninách zastavili, pořádně nadechli a nadchli Božím Duchem. Naším cílem a domovem je přece Boží království, otcovská náruč a setkání s Kristem tváří v Tvář. Kež jsou všechny naše prázdninové, ale i životní situace přestupní stanicí do nebe a ne jen dočasným naplněním, uspokojením a cílem.

Gabriela Suchlová

ADORACE

V prvním červnovém týdnu jsem se s několika přáteli zúčastnila celonočního úseku soustavné týdenní adorace na podporu celopražské misie Dny víry. Velký dík patří také ochotným dobrovolnicím z pondělního společenství, které zajistily převážnou část služby během dopoledního úseku od 6 do 14 hod. Adorace probíhala v kostele sv. Josefa na Malé Straně a naše služba vyšla akorát na slavnost Těla a Krve Páně, takže jsme vlastně plynule navázali na večerní oslavy v našem kostele.

Když jsem okolo 2. hodiny ranní v kostele před Ježíšovou Tváří osaměla, rozhodla jsem se přemáhat dotírající spánek zpěvem. Nejprve chrámový prostor k Boží chvále zaplnily tóny

mých oblíbených zpěvů z Taizé. Poté jsem ze žaltáře navázala žalmem z předchozí slavnosti Těla a Krve Páně, litaniami ke všem svatým, až jsem se nakonec prolistovala ke krásnému zpěvu liturgie Zeleného čtvrtka "Kde je opravdová láska, tam přebývá Bůh". Věnovala jsem ho naší farnosti, a protože v kostele zaznívá v lepším případě jen jednou do roka, ráda bych tento text připomenula na stránkách Zpravodaje:

*"Spojila nás vjedno láska Krista Pána. Jásejme a hledejme jen v něm svou radost!
Boha živého se bojme, milujme ho! Uprímně se navzájem vždy mějme rádi!*

*Tvoříme-li tedy jedno společenství, varujme se všeho, co nás vnitřně dělí,
nechme nerozumných hádek, nechme sporů, ať je Kristus jako Bůh náš mezi námi!*

*Kéž pak jednou s blaženými patřit smíme ve slávě na tvář tvou, Kriste, Boží Synu,
v dokonalé radosti nad pomyslením, bez mezí a bez konce na věčné věky. Amen."*

Pokud mě paměť neklame, letos tento zpěv k přípravě darů na Zelený čtvrtek nezazněl. Nicméně kdyby zazněl, byl by náš zpěv před Boží Tváří pravdivý?

A nakonec závěrečná otázka: Přemohl mě nakonec spánek nebo ne? Správné i špatné odpovědi odměním. Třeba úsměvem :-)

Gabriela Suchlová

I VY O MNĚ VYDÁVEJTE SVĚDECTVÍ!

Tuto Ježíšovu výzvu v téměř každé větě své knihy "Odpustila jsem" naplňuje Immaculée Iliabagiza, žena, která přežila brutální etnický masakr ve Rwandě v roce 1994. Kniha, které se vyplatí obětovat pár hodin spánku a čte se jedním dechem, je nádherným svěděctvím pokory a nezdolné důvěry v Boží věrnost a lásku a v přímluvu Panny Marie. Immaculée není nijak zvlášť teologicky vzdělaná žena (asi jako většina nás laiků), přesto její čistý a živý vztah s Bohem - snad se dá říci až absolutní důvěra - a pokora jsou zdrojem touhy po smíření a odpuštění těm, kdo podlehl Zlu v té nejkrutější podobě.

Nedávno jsem přemýšlela nad tím, jak by vypadala naše farnost, potažmo církev, kdybychom měli víru alespoň jako to zrnko hořčice (viz Lk 17,6). Myslel to Pán Ježíš vážně? Tato kniha je odpovědí. Doporučuji každému, ale především těm, kdo si myslí, že mají neřešitelné problémy..., že je někdo nemá rád..., že je svět kolem zkažený a nikdo s tím nic nenadělá..., že se jim nedostává dostatečné úcty..., a dalo by se pokračovat dál a dál. Úryvků z knihy by se dalo vybrat nepočítaně, třeba na celý Zpravodaj, tak alespoň jeden krátký:

"Nemusíme zažít přímo genocidu, abychom poznali temnotu. Nenávist, hněv, nedůvěra a strach nám každodenně vstupují do života tisíci různými způsoby. Toto zlo nás zraňuje, všichni se ale můžeme uzdravit silou lásky a odpuštění. Silou, která je ihned dostupná, když máme víru. Víra je živá skutečnost, o kterou je nutné každý den pečovat. Skrze modlitbu, dobrotu a skutky lásky. Provede nás v životě těmi nejtemnějšími dny, vrátí lásku a světlo i té nejutrápenější duši, v těch nejzoufalejších situacích. Síla Božího odpuštění zapustila kořeny už i v mé rodné zemi. Tam, kde kdysi vládla jen nenávist a smrt, rozkvétá víra. Boží láska koná ve Rwandě zázraky. Víra mi změnila život a může změnit i ten váš. Má moc změnit celý svět." GS

MODLITBA PAPEŽE FRANTIŠKA PRO SVATÝ ROK MILOSRDENSTVÍ

Pane Ježíši Kriste,

učil jsi nás být milosrdnými, jako je milosrdný nebeský Otec,

a řekl jsi nám, že kdo vidí tebe, vidí Otce. Ukaž nám svou tvář a budeme spaseni.

Tvůj láskyplný pohled

osvobodil Zachea a Matouše z otročení penězům, cizoložnici a Marii Magdalénu

od hledání štěstí jen ve stvořených věcech, přiměl Petra plakat, když tě zradil,

a zaručil kajícímu zločinci ráj.

Dej, ať každý z nás

slyší tvá slova určená samařské ženě, jako bys je říkal nám:

„Kdybys tak znala Boží dar!“

Ty jsi viditelnou tváří neviditelného Otce, Boha, který projevuje svou všemohoucnost nejvíce odpouštěním a milosrdenstvím:

dej, ať je církev pro svět tvou viditelnou tváří, tváří svého Pána, vzkříšeného a oslaveného.

Tys chtěl, aby také tvoji služebníci byli podrobeni slabosti,

a tak mohli soucítit s těmi,

kdo se potýkájí s nevědomostí a omylem: dej, ať každý, kdo se s jediným z nich setká,

zakusí, že ho Bůh očekává, miluje a odpouští mu.

Sešli svého Ducha

a posvěť nás všechny jeho pomazáním, aby se Svatý rok milosrdenství

stal rokem Hospodinovy milosti

a aby tvá církev s obnoveným nadšením mohla přinášet radostnou zvěst chudým, vyhlásit svo-

bodu zajatým a zdeptaným

a navrátit zrak slepým.

Na přímluvu Panny Marie, Matky milosrdenství, o to prosíme tebe, jenž žiješ a kraluješ

s Otcem a Duchem Svatým na věky věků. Amen.

NAŠIMI NEPŘÁTELI JSME MY SAMI

Projev prof. Petra Piňhy, lingvisty a probošta Kolegiátní kapituly Všech svatých na festivalu Mene Tekel, připomínajícího zločiny nacismu a komunismu, z února 2015. Síla těchto slov stojí za stálé připomínání:

Lidé, lidé,

dovoluji si vás oslovit tímto nejvyšším možným titulem, protože člověk je obrazem Boha a je ozdoben výsostnými znaky: rozumem, svědomím a zodpovědností.

Sešli jsme se tu, abychom vzpomenuli obětí válek a totalitních režimů, zejména toho, který je nám historicky nejbliž. Dnešní pietní slavnost dostala jméno Mene Tekel. Tato tajemná slova se objevila na zdi paláce Nabukadnesorova syna, když hodoval a zneuctil posvátné nádoby odcizené z Jeruzalémského chrámu. Oznamovala pád jeho říše, protože se nepoučil z příběhu vlastního otce.

Jsme přítomni na místě, které je symbolem našich národních dějin. Je to chrám, který po staletí vznikl podle přesně stanoveného řádu a stal se ztělesněním ideálu, který vedl naše otce a dědy. Sama o sobě tato katedrála oním ideálem není, protože ten stojí vysoko nad ní směrem označeným odvážně vzprímenými věžemi. Odtud k lidem promluvil Bůh. Slyšeli jsme jeho slova platná pro Izraelity v zajetí stejně jako pro stavitele tohoto chrámu. Jsou bolestně platná i dnes. Odtud k nám poslal svého Syna, Ježíše Krista, aby nám ukázal, kdo jsme. Že jsme lidé, jen lidé spěchající ke smrti. Ale také, aby nám zvěstoval, že ideálem člověka je být obrazem Boha. Podobat se Kristu. To je pravda života, celý jeho smysl – jít k tomuto ideálu.

Pokaždé tu někdo mluví. Dnes ten úkol připadl mně. Je mi úzko, protože mluvím před Vševědoucím, a uvědomuji si, že nestojím před vámi, ale před těmi, kdo pro tento ideál, pro pravdu života, byli schopni svůj pozemský život nasadit. Dělat to pro sebe by nedávalo smysl. Život se pokládá za druhé. Ti, na něž tu myslíme, to udělali kvůli nám. Je mi určeno promluvit. Zde jsem, abych konal, co mám konat.

Více než vzpomínat, je třeba se poučit. Ti, o nichž přemýšlíme, zemřeli především proto, že si lidé včas nepřipustili, že jsou ohroženi. Je třeba se poučit, neboť jsme opět ohroženi a opět si to nechceme přiznat. Říkáme: Žijeme v míru, přitom se bojuje, útočí a zabíjí. Ve své hlouposti a

pýše poučujeme celý svět. Říkáme: Náboženské války jsou středověký nesmysl. Očekáváme, že všichni odhodí svého Boha, protože my jsme to udělali. Ale oni to neudělají, protože na nás vidí, kam to vede – naše kultura se rozpadá a vymíráme. Říkáme, že s nimi musíme vést dialog, ale oni nás nebudou poslouchat, protože chtějí mluvit o náboženství a my žádné nemáme, protože jsme nekonečně liberální. Říkáme, že si máme jeden druhého vážit, ale oni si nás vážit nemohou, protože oni jsou schopni pro svou pravdu položit život, ale my budeme ustupovat a podle jejich diktátu zakročíme proti každému, kdo se přízná ke znamení Kristova kříže. Říkají nám, že nejsme tolerantní, a mají pravdu, protože nejsme tolerantní ani k sobě navzájem. A nedejme se mýlit, naši politici se vůbec nezajímají o Islám, ale o petrolej a prodej obnošených zbraní. My jim to nemůžeme vytknout, neboť je sice máme za krátkozraké hlupáky, ale nesmíme to přiznat, protože jsme je zvolili. Navíc cítíme, že to jsou ti nejhodnější z nás, protože na slovo poslouchají jiné, kteří jim, sami bez tváře, odněkud nařizují. Tušíme, že odněkud, kde se hraje ruleta s fiktivními penězi, které ovšem někdy musí být podloženy naší prací, popřípadě životy. Usilujeme o mír na Ukrajině, ale sami jsme připustili, aby byl ohrožen, a spěcháme se přizpůsobit, protože nepřiznáme, že nejde ani o Ukrajince, ani o Rusy, ale opět o peníze a rovnováhy bank, které se rozkymácely jako lodě, když se zvednou vlny. Říkáme: musíme být silní, abychom uhájili mír, ale k čemu nám budou zbraně, když nemáme muže, kteří by je zvedli. Proč by to dělali, když nemají ideál? Ideál, za který by někdo byl ochoten zemřít. Jsme věru ubozí a směšní. Vzali jsme své oblasti vazebnost kultury a naše katedrály se hroutí a společenství lidí se mění v hromadu rozhádaných sobců. Ztratili jsme hodnotu a míru člověka, neboť je zcela logické, že když odhodíme své křesťanství a zbavíme se Boha, zbavíme se i člověka, protože přestaneme vědět, jak má vypadat. Jak si nás muslimové mohou vážit, když oni mají Boha a my žádného nemáme. A proč by se měli u nás chovat slušně a jednat s námi lidsky, když vidí, jak se chováme my k sobě navzájem. Hovoříme o míru, chceme ho bránit, ale sami ho nemáme. Ani v sobě, ani mezi sebou. Chceme zachránit spravedlnost, ale jen množíme zákazy. Jenže spravedlnost ani mír nikdo nezavede, protože vyrůstají ze slušnosti.

Vím, co teď nastane, co uslyším. Má slova narazí na zeď sobecké spokojenosti, která je jako křivé zrcadlo. Všechno překrutí. Kdybych řekl jakoukoli moudrost, ozvěnou se ke mně vrátí fráze prázdnější než žvást opilce. I kdybych přinesl přímo z fronty usmrčené dítě, ozve se jen živý nářek představitelů elit, a to takový, jaký si bude přát ke všemu lhostejný dav, který je má znovu postavit do čela. Nikdo se nezvedne, aby se šel pokusit zachránit sourozence či matku toho dítěte. Ozvou se proti mně hlasy: Na co si hraješ? Nečářej čerty na zeď!..., až zazní protest: Ten blázen nakonec způsobí válku – umlče ho! Ale já se hrozím toho, co si připravujeme a přivodíme. Našimi nepřáteli nejsou ani Arabové ani Ukrajinci ani Rusové a vůbec nikdo. Stačíme si sami, protože si nevážíme zákona života, zapomněli jsme, že život je láska a láska je oběť. Život bez nich nedává smysl. A to je, na co můžeme zahynout. Neměli bychom žádné nepřátele, kdybychom byli jako tato katedrála, poutání k sobě pevným řádem, a byli bychom váženi a ctěni jako tvůrci. Jenže my nic nevytváříme, protože za sebe necháváme jedny pracovat a druhé myslet. Podle pokynů shora jen posunujeme dílo těch zdola. Nemáme proč žít. Jsme tu zbyteční. Kdybychom takoví nebyli a byli platnými lidmi, neodvážili by se nás nepřítel ohrozit, protože bychom byli pevnější, než oni. Naší cestou je návrat k rozumu a jeho zkáznění a důsledné, věrohodné, hluboce žité křesťanství.

Nemohu mlčet. Byl jsem vyzván, abych promluvil před Bohem a mrtvými předky, a to ve chvíli, kdy se nás cizinci s úsměškem ptají: Co vy jste vlastně zač? Nemohu mluvit za druhé, ale odpovím za sebe, byť se chvěji:

Vyznávám, že jsem běloch, uznávám odlišnost lidských ras, a tudíž lidskou důstojnost všech, ale odmítám zčernat či zežloutnout a změnit proporci a barvu svých očí.

Jsem muž, který může zplodit, ale nemůže porodit dítě, a proto trvám na spořádané, trvajícím rodině, neboť je to základ společnosti a záruka výchovy. Trvám na tom, že muž a žena jsou odlišní ve stavbě těla i biologické funkci, že žena je slabší a vzácnější než muž, který ji má

chránit, milovat a vážit si jí.

Jsem zatím zdravý a budu pomáhat nemocným, ale odmítnu fňukání slabochů, kteří se na nemoc jen vymlouvají.

Jsem zároveň bohatý i chudý. Svůj chléb si dosud vydělávám a mám ho dost, abych se podělil, ale odmítám živit lenochy. Mám mnohem méně než skutečně majetní, nezávidím jim a radoval bych se, kdyby svůj majetek užívali rozumně.

Jsem Evropan, protože jsem Čech. Narodil jsem se českým rodičům, vyrostl v české zemi a beru vážně bídu i slávu svého národa. Odmítám se rozplynout v bezduché uniformitě konzumní multikultury.

Jsem křesťan, uctívám lidi jiného náboženství či názoru, a vím s určitostí, že se jimi budou řídit v celém svém jednání. Ale hlásím se pevně ke svému křesťanskému Bohu a řádu, který stanovil, protože je moudrý, spravedlivý a k lidem soucitný.

Jsem člověk, vděčný za své lidství a hrdý na svou tvář.

Jsem člověk, jmenuji se Petr Piřha a nejsem nějaké 361106/038 rodné číslo ani 37-22/015 identifikační číslo oprávnění, ani PIN ani VIPN ani jakékoli jiné číslo. Jsem člověk, protože mám svědomí a nesu zodpovědnost. Jsem člověk a jako člověk chci také zemřít. Amen.

HUSOVSKÉ PARADOXY

Kostnický koncil je historicky jedinečným církevním shromážděním v tom, že se explicitně povýšil nad papeže, což se nikdy předtím a nikdy poté v dějinách církve nestalo. Podle buly *Haec sacrosancta* z 26. března 1415 se autoritě koncilu měl podrobit „každý, byť by se jednalo o samotného papeže“. Tímto „oslím můstkem“ si koncil posloužil pod tlakem dobových okolností existence trojpapežství a nutnosti tuto neúnosnou situaci řešit. I když později zvolený legitimní papež Martin V. dokumenty koncilu následně schválil svojí – opět – svrchovanou papežskou autoritou, z hlediska církevní pravověří nesplňoval koncil v období, kdy Husa odsoudil, základní atribut souladu s církevní disciplínou, plynoucí z věroučného pojetí papežského primátu, podle něhož náleží poslední slovo vždy samotnému papeži a nikomu není dovoleno papeže soudit (*prima sedes a nemine iudicatur*). V tomto smyslu tedy „nepravověrný“ koncil soudil nepravověrného Husa.

Žádné osobě obviněné z hereze nebylo v dějinách dáno té jedinečné příležitosti, aby se mohla hájit před ekumenickým koncilem, shromážděním, reprezentujícím celé světové křesťanstvo. Obvinění jinak bývali souzeni buď biskupem anebo tribunálem, jehož úlohou bylo zjišťovat přítomnost a působení heretiků, čili soudem inkvizitním. Někteří obvinění se dostavovali hájit k papežům (např. Milíč z Kroměříže). Samy koncily nešetřovaly odsudky heretiků a jejich doktrín („bezbožný Origenés“), avšak vždy *ex post*; žádný z podezřelých nestal přímo před koncilem. Do kostnického sněmu a nikdy po něm se tedy nestalo, že by se mohl před tak reprezentativním a vrcholným orgánem církve obhajovat konkrétní jednotlivec. To, co se zdá být ponížením, že se totiž Hus musel v Kostnici „potupně“ zodpovídat, je ve skutečnosti privilegiem, jehož se jinak nikomu v dějinách nedostalo. Navíc šlo o koncil, který sesazoval papeže, zatímco český mistr se před ním hodlal hájit způsobem navozujícím spíše žánr univerzitní disputace. Koncil ovšem nehodlal disputovat ani se samotnými sesazovanými papeži.

V dnešní době není pochopitelné, proč se ve středověké Církvi tolik dbalo na věroučnou čistotu a „vyreparovávaly se“ jednotlivé výroky, u nichž pak měla být konkrétně určena jejich nepravověrnost, tak jako je tomu i u třiceti výroků Husových, odsouzených v Kostnici. Vždyť i sama Katolická církev dnes již působí spíše jako agentura obecného světového dobra a pořadatelka volného času věřících, než jako „zkozmatelá“ instituce, jež by se obrňovala pletivem dogmatických pouček, jakkoli je jí to ještě někdy zcela zbytečně vyčítáno. Věřoucná jednota je ovšem podstatným kritériem smyslu existence církve jako takové a bezrozpornost výpovědí o tom, jak Kristus v Církvi působí, je samotným předpokladem její identity a se-

bereflexe. V dřívějších dobách se ovšem rozvolňování věrouky a církevní disciplíny pravidelně stávalo také rozbuškou společenských nepokojů a záminkou k ozbrojeným konfliktům, proto bylo zájmem světské moci, aby se hereze nešířily. „Otcí vlasti“ Karlu IV. se vše promíjí, tedy i to, že právě on povolal do Čech inkvizici a několik desítek hranic skutečně vzplálo. Kostnický koncil nepožívá takové shovívavosti.

Panna Orleánská, svatá Johana z Arku, adresovala bojovným husitům roku 1430 výhružný list, ve kterém nešetří kritikou jejich bohorovný postoj vůči hodnotě lidských životů i barbarské ničení posvátného umění. Ona sama byla odsouzena inkvizičním tribunálem, avšak proces byl zjevně zmanipulovaný a s historickým odstupem – roku 1920 – došlo i k jejímu svatořečení. Těžko si lze však představit, že by všech třicet heretických vět bylo koncilními otcí Husovi lživě připsáno a zlovolně podsouváno. Problém spíše spočíval v Husově zjevné neochotě se autoritě koncilu podrobit. Vynaložil titánské úsilí, aby obhájil, že jeho pravda je pravověrnou, avšak zjevně mu scházela potřebná sebereflexe, která by jej přivedla k poznání, že také on sám by se snad mohl alespoň v něčem mýlit. Z tohoto úhlu pohledu je třeba pohlížet na problém, proč Katolická církev dodnes není ochotna Husa svatořečit, ačkoli z úst vrcholných představitelů Církve již zazněla na jeho adresu nejedna morální rehabilitace. V případě Jany z Arku svatořečení možné bylo.

Ecclesia abhorret a sanguine – Církev se děsí krve. Trest smrti upálením, který vykonávalo na usvědčeném heretikovi „světské rameno“, byl mimořádně bolestivý, i když nekrvavý. Snaha klasické katolické apologetiky poukazovat na to, že nikoli Církev, nýbrž toto „rameno“ (*brachium saeculare*) vykonávalo krutý trest, vyznívájí zcela naprázdno. Žižkovi „Boží bojovníci“ jsou však národní hrdinové, takže žádnou apologetiku nepotřebují. Uchylovali se k trestání upalováním většinou hromadně, totiž obklíčovaním a zapalováním objektů, v nichž byli přítomni jejich nepřátelé. Trnem v oku jim byli především řeholníci. Husitští kritici se pohoršovali například nad tím, že „mniši páchají smilstva s jeptiškami“ a Boží soud nad nimi bylo zapotřebí uspíšit již na této zemi. Po sto letech pak Husa jako kritika církve pozitivně vyzdvihl Martin Luther, augustiniánský řeholník, který se oženil s řeholnicí.

Samotný Hus byl ovšem mravně bezúhonným knězem. Jeho osobnost v zásadě odpovídá ideji katolického kněze, který dodržuje celibát, modlí se kanonické hodinky, zbožně slouží mši svatou, uctívá svátost Eucharistie a vyznačuje se též upřímnou mariánskou zbožností. Je mnoho nekatolických církví, které se na Husa odvolávají, avšak žádná z nich takový typ duchovenské služby, bohopocty a úcty nezná, neboť uvedené disciplinární a věroučné atributy odmítá. Husovo kněžství se tak ovšem v jejich pojetí stává pouze jakýmsi překonaným reliktem středověku, který by Hus později jistě odmítl. Ve skutečnosti nelze Husa pochopit jinak, než právě jako katolického kněze. Není možné vypreparovat z jeho osobnosti pouze některé prvky – především odpor vůči církevnímu „establishmentu“ – a pominout nejnvtitnější zdroje jeho duchovního života.

Ačkoli Hus nebyl „vynálezcem“ přijímání pod obojí, hnutí, které se na něj odvolávalo, považovalo kalich za svoji vlajkovou loď, a to do té míry, že se budoucímu papeži Piu II. jevilo, že „Češi jsou spíše uctívači Bakchovými než Kristovými“. Po odeznění násilné a destruktivní fáze husitství se umírnění „utrakvisté“ – strana podobojí – toužili prezentovat jako věrní synové Církve. Vlastního biskupa sice neměli, ale úspěšně usilovali o to, aby vždy některého putujícího biskupa ke svěcení jejich kněží přesvědčili. Podmínkou ovšem bylo, že kandidáti odpřísáhnou, že přijímání pod obojí není ke spáse nezbytně nutné. Je také dochován obraz, na němž Hus coby ministrant drží roucho svatého Vojtěcha při eucharistickém proměňování. Teprve Martinu Lutherovi se listem *De instituendis ministris ecclesiae* (1523) podařilo české kálíšníky přesvědčit, že svátostné kněžství je pro ně zbytečné. Byla to tak až protestantská reformace, která se sice k Husovi kritizujícímu Církev hlásila, avšak nejevila smysl pro to, co zásadně utvářelo Husovo duchovní zázemí. Ano – lze postavit na piedestal osobnost, jíž chceme ovšem

rozumět pouze po svém, takže touto cestou dochází ke klanění autoportrétu. O tom ostatně svědčí celý kaleidoskop rozmanitých představ o Husovi, které se v našich dějinách objevovaly.

Stanislav Příbyl, docent církevního práva, Teologická fakulta Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích

OKÉNKO SV. GABRIELA

Rektor kostela:

P. Doc. JUDr. Stanislav Příbyl, Ph.D, J.C.D, tel.: 605 830 201;

e-mail: standa.pribyl@volny.cz

číslo účtu Duchovní správy u sv. Gabriela: 0120797309 / 0800

Společnost přátel beuronského umění a Nadační fond MALAKIM:

Mgr. Monica Bubna-Litic (Šebová), tel: 777 221 950;

e-mail: sebova@orlice.cz, www.beuron.cz

číslo účtu Společnosti přátel beuronského umění: 6668718001 / 5500

číslo účtu Nadačního fondu MALAKIM: 7452142001 / 5500

Zástupce pro tradiční liturgii:

Robert Školoud, tel.: 728 753 021; e-mail: robert.skoloud@gmail.com

Červenec 2015

pá 3. 7.

17:00 mše sv. (trid.) ze sv. Irenea, biskupa a mučedníka s výstavem NSO

so 4. 7.

9:00 mše sv. (trid.) ze sv. Prokopa

ne 5. 7.

17:00 mše sv. (trid.) z 6. neděle po Svatém Duchu a sv. Cyrila a Metoděje, biskupů, vyznavačů, apoštolů slovanských

pá 10. 7.

17:00 mše sv. (trid.) ze sv. Sedmi Bratří, mučedníků a sv. Rufiny a Sekundy, panen a mučednic

ne 12. 7.

17:00 mše sv. (trid.) ze 7. neděle po Svatém Duchu

pá 17. 7.

17:00 mše sv. (trid.) ze sv. Alexia, vyznavače

ne 19. 7.

17:00 mše sv. (trid.) z 8. neděle po Svatém Duchu

pá 24. 7.

17:00 mše sv. (trid.) ze sv. Kristiny, panny a mučednice

ne 26. 7.

17:00 mše sv. (trid.) z 9. neděle po Svatém Duchu

Pá 31. 7.

17:00 mše sv. (trid.) ze sv. Ignáce, vyznavače a zakladatele Tovaryšstva Ježíšova, s výstavem NSO

Srpen 2015

so 1. 8.

9:00 mše sv. (trid.) z Panny Marie v sobotu a sv. Mučedníků Machabejských

ne 2. 8.

17:00 mše sv. (trid.) z 10. neděle po Svatém Duchu

pá 7. 8.

17:00 mše sv. (trid.) ze sv. Kajetána, vyznavače a zakladatele Theatinů

ne 9. 8.

17:00 mše sv. (trid.) z 11. neděle po Svatém Duchu

pá 14. 8.

17:00 mše sv. (trid.) ze svatvečeru Nanebevzatí blahoslavené Panny Marie

so 15. 8.

17:00 mše sv. (trid.) z Nanebevzatí blahoslavené Panny Marie

ne 16. 8.

17:00 mše sv. (trid.) z 12. neděle po Svatém Duchu

pá 21. 8.

17:00 mše sv. (trid.) ze sv. Jany Františky Frémot z Chantal

ne 23. 8.

17:00 mše sv. (trid.) z 13. neděle po Svatém Duchu

Pá 28. 8.

17:00 mše sv. (trid.) ze sv. Augustina, biskupa, vyznavače a Učitele Církve

ne 30. 8.

17:00 mše sv. (trid.) ze 14. neděle po Svatém Duchu

PRÁZDNINOVÝ POŘAD BOHOSLUŽEB VE SMÍCHOVSKÉ FARNOSTI

Neděle:	8:00 18:00	sv. Václav	Neděle:	17:00	sv. Gabriel
Po, St, Pá:	17:30	sv. Václav	Pátek:	17:00	sv. Gabriel
Út, Čt, So:	7:30	sv. Václav	Pátek:	15:00	Palata

Uvedený pořad bohoslužeb platí od 1.7. do 31.8. včetně, bez ohledu na svátky

KOSTEL SV. VÁCLAVA JE V LÉTĚ OTEVŘEN:

pondělí - pátek 7:30 – 12:00, sobota 7:15 – 11:00, neděle 7:30 – 11:00

(v sakristii kostela je v těchto hodinách k dispozici pastorační asistent/ka)

SVÁTOSTI SMÍŘENÍ U SV. VÁCLAVA

1/2 hod. před každou večerní mší sv. a v neděli též před dopolední; jindy po dohodě

VÝZNAMNÉ DNY, SVÁTKY A FARNÍ PROGRAM

29.6. pondělí	Slavnost sv. Petra a Pavla
1.7. středa	Zahájení prázdninového pořadu bohoslužeb (1.7. - 31.8. včetně)
3.7. pátek	Svátek sv. Tomáše, apoštola
4.7. sobota	Památka sv. Prokopa, opata
5.7. neděle	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy, hlavních patronů Moravy
11.7. sobota	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
14.7. úterý	Svátek bl. Hroznaty, mučedníka, hlavního patrona plzeňské diecéze
22.7. středa	Památka sv. Marie Magdalény
23.7. čtvrtek	Památka sv. Brigity, řeholnice
25.7. sobota	Svátek sv. Jakuba, apoštola
29.7. středa	Památka sv. Marty
31.7. pátek	Památka sv. Ignáce z Loyoly
1.8. sobota	Pam. sv. Alfonsa z Liguori, biskupa a učitele církve
4.8. úterý	Památka sv. Jana Vianneye
6.8. čtvrtek	Svátek Proměnění Páně
8.8. sobota	Památka sv. Dominika
8.8.-15.8.	Farní dovolená Vambeřice
10.8. pondělí	Svátek sv. Vavřince
11.8. úterý	Památka sv. Kláry, panny
14.8. pátek	Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho
15.8. sobota	Slavnost Nanebevzetí Panny Marie
20.8. čtvrtek	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21.8. pátek	Památka sv. Pia X., papeže
22.8. sobota	Památka Panny Marie Královny
24.8. pondělí	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
27.8. čtvrtek	Památka sv. Moniky
28.8. pátek	Památka sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29.8. sobota	Památka umučení sv. Jana Křtitele
1.9. čtvrtek	Obnovení pravidelného pořadu bohoslužeb
3.9. sobota	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
8.9. úterý	Svátek Narození Panny Marie

FARNÍ DOVOLENÁ

Ještě stále máme nějaká volná místa. Prosíme, nezapomeňte se přihlásit v sakristii! (viz str. 3)

vydává: Ř.k. farnost u kostela sv. Václava na Smíchově, Náměstí 14.října 17, 150 00 Praha 5, tel. 257 317 652
redakční rada: P. J. Gapski, P. S. Příbyl, P. J. Gerndt, M. Muchová, F. Nedbal
uzávěrka: 25. každý měsíc (zašlete na: prispevky@volny.cz) náklad tohoto čísla: 600 ks **neprodejné**